

Presentem aquest escrit amb una nota de l'equip de redacció de la revista Gaz, cosa que no acostumem a fer amb la resta de les col·laboracions, perquè ens sentim obligats a donar-vos una explicació a la seva publicació dins les nostres pàgines. Algunes paraules que justifiquin, potser per a nosaltres mateixos, la nostra decisió.

Fins ara tan sols havien arribat a les nostres mans una sèrie d'escrits que no anaven gens en contra dels nostres "principis" i no ens van plantejar cap problema en el moment d'editar-los. La postura de fer públic aquest escrit en un primer moment va ser totalment contrària, però tot seguit ens vam fer una sèrie de plantejaments. Tota aquesta història de la llibertat d'expressió... Nosaltres en vam presentar al públic com una revista oberta a les aportacions de fora, i ara per què ens neguem a publicar un escrit? Bé, la conclusió final va ser fer-vos arribar el text i que fosiu vosaltres mateixos qui prenguesiu una postura favorable o contrària davant dels fets que ens exposa el seu autor.

LA CRISI DE L'ESQUERRA

La reunió de l'esquerra a Girona sembla que només ha deixat una cosa clara. L'esquerra està perplexa. Aquesta paraula va ser utilitzada per diversos ponents i tothom la va trobar molt adient. Estrany és que cap dels senyors que es van trobar a Girona no sabien el perquè.

La paraula perplex vol dir que es dubta, que s'està confós. I en el cas dels esquerrans ho podríem concretar dient que han descobert que alguna cosa va malament, no saben exactament què, i no acaben de convencer-se que ells en tinguin la culpa. Tampoc, és cert, no saben com fer-ho i dubto que en tinguin moltes ganes.

M'agradaria saber si s'han plantejat veritablement interpretar la realitat. Sé molt bé, que estem en una època de crisi de valors. També que es dubta fins de la Ciència. Però em desconcerta que, ara que fins l'Església Catòlica demana els seus seminaristes que estudiïn les relacions economia-societat, sigui l'esquerra que no apliqui l'únic argument marxista que encara s'aguanta. Normalment, la ideologia, religió, moral, art, etc. d'una societat, coincideix, usualment amb la ideologia, religió moral, art, etc. de la classe dominant. Perquè si apliques sin el mètode materialista, descobriríem que la societat actual és marcada en gran part pel capitalisme.

Gamsi va dir que una de les Formes d'apoderar-se de la societat era, que començant des de dalt (des dels diaris, revistes, ajuntaments, associacions de veïns, etc.) es podria arribar a convèncer la majoria de la gent i implantar la dictadura del proletariat d'una manera democràtica. L'esquerra això ho ha fet i a meitat de segle, als anys 60, VEIEM COM TOTA LA CULTURA, TOTS els intel·lectuals, la societat en la seva majoria, havien assumit les idees es-

querranes (i quan parlo d'esquerra incloc als qui, sense ser maxistes necessàriament, lluiten per la llibertat "total", per la supressió de tota repressió i la vinguda d'un món idil·lic on l'home no reprimirà la dona, els pares, el nen, on el sexe sigui tabú i sí un llenguatge alliberador sense cap compromís per les dues parts (tot compromís és repressiu, sembla). En fi, un lloc on totes les potencialitats de l'ésser humà no siguin encotillat per l'església, ni la societat). En aquest segle no han aparegut intel·lectuals de dreta (i quan dic dreta, només vull dir que no són d'esqueres). Dels feixismes només hem d'aguantar els còmics i pel·lícules d'iconografia nazi. La Falange ja veieu on és ara. I del catolicisme han sortit pocs intel·lectuals de prestigi Chesterton (de qui he tret la idea que els "progresismes ajudaven al capitalisme) als anys 20, i Papini als 40, i Comin i Mounier als 60. Quatre gats sense transcendència.

Però, com és possible que la superestructura sigui esquerrana i la infraestructura de dretes? Com podem unir el que ens han estat repetint, incansables, els intel·lectuals "rojos"; Que el cristianisme, la família, els valors burgesos, la pàtria, etc. són una arma del capitalisme per a reprimir-nos, quan als anys 60 ja no en quedaba ni un d'ells, i en canvi el capitalisme era més fort que mai? Hi ha dues possibilitats: que el materialisme històric no té cap validesa. Absolutament cap relació amb la realitat. Però com jo sóc caritatiu i no vull treure als pobles comunistes l'únic que els queda, només queda una solució. La veritable ideologia del capitalisme és l'"esquerranisme-progressisme".

d'això l'esquerra no se n'ha assabentat. I aquí hi ha el trauma de l'esquerra. No saben fer-se el càrrec que estan al poder. No comprenen que la burgesia no és un perill per a ells per-

LA DECADÈNCIA DE LA REVOLUCIÓ. OSERÀ LA FI?

què ells en són els ideòlegs. No veuen que a l'avortament no hi ha ningú que s'hi oposi. No hi ha pressió social contra l'avortista. I si n'hi ha en algun lloc, la noia té tants arguments al seu darrera que els considera uns reaccionaris. O sigui, si hi ha intent agressor, aquest no és efectiu.

La religió dominant és l'agnosticisme. Si un pobre desgraciat transcendent pregunta en una reunió; creieu en Déu. Un clam unànime contesta; "Creiem en un Déu personal que no ens molesta amb normes morals arbitràries" o "Creiem en Crist però no en l'Església". I immediatament després continuaran fent el que feien abans de la interrupció: lligar, veure, menjar o llegir "El vibora".

A l'Església Catòlica no li fa cas ni els qui es diuen catòlics. Forniquen. Es divorcien. I n'hi ha que els fa vergonya pertànyer a una religió tan poc lliberal com per no acceptar l'avortament. Tan humanitari com és!

Els típics valors "burgesos": Valor, honestat, lleialtat, lleialtat, honor, no són presents enlloc. No nego que existeixin però segur que des de fa molt de temps que no s'ha fet cap pel·lícula, novel·la, conte, etc. que en parli.

En fi, l'imperi de la llibertat ha arribat tan lluny que fins i tot els artistes s'han alliberat d'aquell tabú estúpid que feia que un artista poc original fos un artista dolent.

L'esquerra doncs, no s'ha adonat que són els nous conservadors i els futurs reaccionaris. Ho intueixen, però l'instint gremial supera l'amor a la veritat i per això es refugien en els tòpics eters tot amagant el cap en el calaix de la seva taula de funcionari.

LA SEGONA CONTRADICCIÓ DEL SEGLE XX

Però tot això que acabo de dir, veritablement, no vol dir res. Se'm pot pot preguntar: "I que té a veure que els "progresismes" vinguin del capitalisme amb la seva bondat o maldat? Cert que un ve de l'altre, més, però les societats són complicades i podria ésser que malgrat tenir tothom en contra, el capitalisme, amb mètodes més subtils que la pura repressió aconseguís seguir amb el seu poder. Necessitem encara molts anys per arribar a la llibertat total". Tu, en lloc d'enriure't de les esquerres, hauries d'ajudar-los a descobrir quines són les seves limitacions. O és que no t'agrada allò que fan?

Cert, no m'agrada gens el que fan. I aquí surt la segona contradicció del segle XX.

El capitalisme i els "progresismes" estan d'acord. No vull dir que l'esquerra sigui conscient del que fa, sinó que les aspiracions d'un coincideixen amb les conseqüències de les idees dels altres. I que són: confondre la gent, anul·lar l'esperit crític i limitar la llibertat humana.

Però això és llarg d'explicar i se m'acaba el lloc. Per tant, acabaré intentant de refutar la llibertat "total" amb una paràbola.

Era un home que estava tancat en una gavia d'or. Però a ell no li agradava el color i es posà a rascar-li la pintura. Un dia va morir i el seu fill continuà el camí deixat pel seu pare. El seu germà, com sempre passa a totes les famílies, era contestatari i no li agradava rascar ni pintar. Decidí doncs, trencar la paret sur de la gavia i fer-ne al costat un altra, però aquesta amb reixetes en lloc de barrots. En tres o quatre generacions la primera gavia no existia i se n'havien creat unes dues centes, totes diferents. Unes estaven abandonades i n'hi havia de superpoblades. Alguns van construir cap el cel i uns altres les feien tan petites que només ni cabien tres persones. Estaven limitats però eren actius i eters. Fins que arribà la revolució. Apareixen uns individus a qui no agradava tancar-se tant; ho volien tot alhora i sense contrapartida. Volien la llibertat total, sense límits. Sabien màgia i van fer un acte de voluntat. Van fer desaparèixer totes les gavies i entre els pobladors i la gavia hi havien cent mil Km. (distància que ocupaven abans totes les altres gavies). I aquests senyors digueren "sou lliures, ja no teniu aquelles gavies que us tancaven, podeu anar on vulgueu, i com vulgueu". I ja no va haver-hi pau en aquell lloc. La gent caminava per una mena de desert, anaven on volien però sense saber per què. Fins que un decidí anar cap a l'última gavia i tancar-la, perquè necessitava fer alguna cosa, i començà a caminar. Caminà 10 anys fins que no veient el final canvià de direcció. Seguí durant 20 anys aquella direcció però morí abans de veure la gavia. El seu fill canvià també de direcció i després de 5 anys tornà al lloc d'on va sortir el pare, sense saber-ho. Després tornà a sortir i es parà al cap de l'any. El net del primer caminant ja no es va moure de lloc.

OPINIO

13

Arcadi Vinyals
Estudiant de Teologia